

Sıradan bir ögle sonrası...

Babam hışınımla çarptı tuvaletin kapısını.

“Her yerden kakasını yapan bir velet çıkıyor, arkadaşları yetmezmiş gibi bir de kardeşleri çıktı başımıza!”

Sözde kendi kendine söyleniyordu, basbayağı bana kızmıştı işte.

Arda ile Nehir’in aynı anda gelen tuvaletleri bizi de şaşırtıyor ama bunda bağırarak ne var anlamıyorum. Babam söylenmeye devam ederek depo gibi kullandığımız küçük odadan benim eski oturağı çıkardı. Sessizce arkasından yürüdüm, bir yandan da açıklamalar yapıyordum:

“İkisinin de anneleri çalışıyor. Bugün Doruk’un babaannesi de evde değilmiş, kardeşlerine bakmak zorundalar yani...” diye fısıldadım. Babamın böyle bağırıp çağırması, hele onlar bizdeyken hiç hoşuma gitmiyor. Oturağı bırakırken ters ters baktı yüzüme.

“Valla ben anlamam, bu iş böyle yürümez, birini bulunlar çocuklarına bakacak,” dedi.

Ufaklıklar “Bittiiii!” diye bağırdılar o sırada. Doruk’la Efe koşarak geldiler yanına.

Babam “Hiç bana bakmayın,” dedi. “Temizleyin çocukların popolarını. Yazılacak yığınla rapor var ve sizin yüzünüzden daha birine bile başlayamadım. Off, bu etüt işini tekrar gözden geçirsek iyi olacak.”

Gözlerimin içine bakarak bunları söyleyip odasına girdi. Kapıyı da baaaam diye kapadı.

Etüt mü? Tam üç yıl etüde gittim, ilkokula başladığımdan beri. Artık gitmek istemiyorum çünkü küçük çocuklarla aynı yerde ders yapmak kâbus gibi. Bana sürekli, “Abi sana bir şey sorabilir miyiz?” deyip duruyorlar, sonra da oyun oynayalım diye sağımdan solundan çekiştiriyorlar ama gel de bunu babamla anneme anlat.

Babam bir süredir evden çalışıyor. Sanırım ev-ofis deniyor böyle yerlere. Kendine bir çalışma odası yaptı gerçi ama gene de odanın kapısına çıkıp, “Kesin şamatayı, gürültü yok!” diye bağırıyor durmadan. Keşke eve akşamları gelmeye devam etseydi. O zaman, o gelene dek, istediğimiz gibi oynayabiliyorduk. Annem hâlâ iş yerine gidip gelmeye devam ediyor, umarım o da ev-ofis diye tutturmaz.

Doruk’la Efe birer parça tuvalet kâğıdı alıp temizlediler kardeşlerinin popolarını.

Arda, Doruk’un kardeşi; Nehir de Efe’nin... Doruk’la Efe benim siteden arkadaşlarım. Okuldan sonra birimizin evinde toplanıp oyun oynuyoruz ya da ders çalışıyoruz. Eskiden bizim evde daha çok toplanırdık ama babam evde çalıştığından beri bu neredeyse imkânsız.

Doruk’la Efe’nin ailesinde evde çalışan yok ama Doruk’un babaannesi sürekli evde ve yüksek sesten hoşlanmıyor. Efe’nin annesi ise çok titiz ve evin dağılmasını istenmiyor. Annem kızıp söyleniyor:

“Maşallah, onunki ev, bizimki samanlık, oh ne ala...”

Bu duruma bir çözüm bulmalıyız ama nasıl? Yoksa çok yakın zamanda etüde başlamak zorunda kalacağım. Babamın çözüm önerisi bu ve ne yazık ki annemin de hoşuna gitti. Ben karşı çıktığım için henüz karar vermediler. Oraya gitmek istenmiyorum, zaten bütün gün okuldayım, üstelik derslerimi de zamanında yapıyorum. Haftada bir kitap bile bitiriyorum.

Doruk çantasından çıkardığı futbol topunu kafasında saydırmaya başlamıştı. Efe bana da at diye bağırıyordu. İkisi de okul takımında ve bu aralar her fırsatta kafa ya da ayak pası çalışıyorlar. Önce, sehpadan seken top Arda’nın başına çarptı. Ağlama sesleri dayanılmaz olunca iki küçüğe de birer lolipop verdik. Ben yapmayın artık diye bağırırken bu kez de Doruk pası karşılayamadı ve top duvara yapıştı. Babam bitiverdi odanın kapısında.

“Evde böyle top oynamak da neyin nesi? Duvarlara küüt küüt indiriyosunuz. Şunların elindeki şekerleri de alın! Her tarafa sürüyorlar, sonra annem bana kızıyor koltuklar battı diye. Çıkıp biraz parkta dolaşsanıza siz!”

Bunları dedikten sonra kapıyı çarpıp ofisine döndü. Küçüklerin elindeki şekerleri alıp çöpe attım.

“Oğlum, siz de bakın şu kardeşlerinize ama, sonra suçlu ben oluyorum!” dedim Doruk’la Efe’ye.

“Biz zaten gidiyoruz,” dedi Doruk. “Hem senin şu etüt işi de ne?”

“Babamla annem taktılar beni etüde göndereceklermiş, babam evde rahat çalışmanıyormuş.”

“İyi de iş yerine gitsin o zaman,” dedi Efe. “İş yerlerini boşuna mı yapmışlar?”

“Babam artık evde çalışacak. Ev-ofis diyorlar bunlara.”

“Ev-ofis mi? Hem iş yeri diye koca koca binalar yapıyorlar hem de babalar yine eve yerleşiyorlar. Oooh, biz de ev-okul’a gidelim o zaman, değil mi ama?”

“Evet, hem eğitici CD’ler var. Bizim öğretmenden daha eğlenceli anlatıyor konuları,” dedi Doruk.

Ooof! Çaresiz evden çıktık, evde yalnız başıma tek yapabildiğim şey bilgisayarla oynamak, babamın televizyon sesine bile tahammülü yok. Ama ben arkadaşlarımla oynamak istiyorum. Oturduğumuz sitenin bahçesinde biraz dolandık. Güvenlik kapısına kadar gidip geri döndük, oradan çıkış yasak. Yani bizim için. Duvarlar da atlanabilecek gibi değil, üstelik hırsızlığa karşı önlem olsun diye dikenli tel çevirdiler bir sıra. Ayrıca kameralar da var.

“Oğlum ne olacak bu bizim yıl sonu ödevi?” diye sordu Efe sıkıntıyla.

“Daha çok var.”

“Çok var da, öyle kolay da değil. Ne dedi öğretmen, başımızdan geçen renkli, heyecanlı bir olay. Bütün detaylarıyla anlatacağız.”

“Böyle zor proje mi olur bee! Hani nerede öyle heyecan?”

“Keşke buradan çıkmanın bir yolu olsa...” dedim içimi çekerek. “Gerçek hayat dışarıda bir yerlerde gizli gibi geliyor bana.”

Doruk dudak büktü:

“Gerçek hayat hiç de eğlenceli değil, diyor babam sık sık.”

“Görmeden bilemeyiz.”

Evimize gelen misafirlerin çocukları bizim siteye bağıyor. Bu kadar yeşillik ve oyun alanı çoğu sitede yok. Hele şehrin içinde, daracık sokaklı mahallelerde hiç yok.

Ama burada da heyecan yok. İşte bu kadar basit. Saklanma yerleri bile bellidir bizim sitede. Sarı kaydırığın arkasındaki çalılık, 5. blokun önündeki yapay duvarın arkası. Hiç tadı çıkmaz o yüzden.

“Sokaklar arabaların artık, biz insanlara da onlardan arta kalan küçük yürüme yolları düşüyor,” diye şikâyetçi teyzen. Yine de siteleri beğenmiyor; ölü gibi, fazla hareketsiz, diyor. Ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

SIKILIYORUZ!

Ve bunu kimse anlamıyor.

Üçümüz de aynı okula gidiyoruz ve aynı sınıftayız. Sabah aynı saatte servise bin, öğleden sonra iki buçuk gibi eve gel. Aslında okulumuz yakın ama yürüyerek gitmemiz yasak. Okul sonrası çevredeki bir parka, oyun salonuna, sinemaya gitmek falan da yok tabii ki. Doğru

eve. “Önce ödevler tamamlanacak, yoksa etüde yollarız seni,” diyorlar.

Gözüm ne zamandır site duvarlarının ötesindeki yola, yolun sonundan az çok görülebilen dükkânlara, hat-ta daha uzaklara kayıyor. Küçükken, siteden çıkarsak kaçırılacağımıza, dilenci yapılacağımıza, dağlarda bir yerlere bırakılacağımıza, bir daha evi hiç göremeyeceğimize inandığımızdan (o zamanlar bize her söylenene inanırdık) o tarafa gitmezdik bile.

Ama şimdi, dışarı çıkmaya can atıyoruz. Bizim sınıftaki Ercan geçen yaz tek başına uçakla Almanya’daki dayısına gitmiş. Ayşen Niğde’nin bir köyünde yaşayan babaannesine, Yağız da Adana’daki halasının çiftliğine... Hepsi de ballandıra ballandıra anlatmışlardı yaşadıklarını. Hele Ercan, havaalanında uçağı bekleyişi, kontrollerden geçişi, uçağın hava boşluğuna girmesi, uçaktaki yolculardan birinin korsan çıkması (ısrarla doğru diyordu) bütün bunlar sayesinde sınıfta birden popüler oluvermişti.

“Diyelim ki, güvenliği atlatıp dışarı çıktık. Nereye gideceğiz?” dedi Doruk.

“Her yere. Böyle burada elimiz cebimizde dolanalım mı öbür boyu? Ümitköy’deki alışveriş merkezi buradan hepi topu on dakika sürüyor.”

“Aman ne macera!” diye dudak büktü Efe. “Kırık dökük oyun makineleri için gitmeye değmez.”

“O zaman biraz daha uzağa gidelim, Bahçeli’deki Eğlence Adası’na ne dersiniz?”

“Oraya bizi almazlar, yaş sınırı var”

“Gençlik Parkı’na ne dersiniz?” dedi Efe gözleri parlayarak.

“Bence Paraşüt Kulesi!” dedim.

Uzun tartışmalar sonunda pazartesi günü için bir plan yaptık. Yolculuk rotamız belliydi: Paraşüt Kulesi. Doruk’un tedirginliği devam ediyordu:

“Emin misiniz? Başımıza kötü bir şey gelirse, kaçırılırsak ya da satılırsak?”

“Binlerce çocuk var dışarıda, okula gidip gelirken görüyoruz. Neden bizim başımıza gelsin ki?”

“İyi iyi... Gidelim bakalım.”

“İstemiyorsan gelme oğlum, evde otur kardeşine bak.”

“Bööö!” dedi Doruk dilini çıkararak.

“Çok komik. Espri yeteneğin babanı aratmıyor.”

Efe, yiyecekler konusunda tedirgindi.

“Yanımıza neler alacağız, sandviç hazırlayalım bol bol.”

“Oğlum şehirde yiyecekten çok ne var? Döner, köfte, olmadı simit, her şey var.”

“Doğru ya... İyi de girdiğimiz dükkânlarda bizi tanır-larsa? Ama tanımazlar değil mi?”

“Sen şaşırıydın herhalde, 4,5 milyonluk şehirde bizi kim bulacak. Amaan, istemiyorsanız gelmeyin, ben gideceğim.”

“Yok yok, geliyoruz,” dedi ikisi de.

“Paraşüt Kulesi’nden atlamak hiç de çılgın bir fikir değil,” dedi Doruk.

“Bence yeterince çılgın,” dedi Efe.

“Ama yanınızda bir büyük olmadan atlamamıza izin verirler mi dersin?”

“Ben gitmeden önce internette araştırdım, telefon numarası alıp sorar öğrenirim.”

“Peki, o zaman yarın haberleşiyoruz bu konuda.”

Böyle konuşurken arkamızdan gelen tok bir sesle irkildik.

“Merhaba çocuklar!”

Dönüp baktık, dedem yaşlarında bir amca. Bu amca ve eşi siteye yeni taşınmışlardı, ara sıra yürüyüş yaparlarken görüyordum onları.

“Merhaba!” diye yanıtladık keyifsizce.

“Yürüyüşe mi çıktınız?”

“Evet, dolanıyoruz biraz.”

“Güzel havanın tadını çıkarın, oooohhh mis gibi. Çekin ciğerlerinize. Kaça gidiyorsunuz bakalım?”

Anlaşılan amca konuşacak birilerini arıyordu, bazen dedeme de böyle olur. Özellikle annem ve babam gazetelerini önlerinde kocaman bir set yapıp dünyayla bağlarını kopardıklarında... O zaman dedem bana eskileri anlatır; köyü, oradaki hayatı, fabrikadaki işini... Nazilli Basma Fabrikası'nda çalışmış uzun yıllar önce. Çok bilgilidir benim dedem. Fabrikadaki tiyatro oyunlarında da oynarlarmış arkadaşları ile birlikte.

“Dörde gidiyoruz,” dedim.

“Çok güzel. Sizden bir şey rica etsem, bir yardım?..”